

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 25 maja 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Wien – Austria) – WertInvest Hotelbetriebs GmbH/Magistrat der Stadt Wien

(Sprawa C-575/21 ⁽¹⁾, WertInvest Hotelbetrieb)

[Odesłanie prejudycjalne – Środowisko naturalne – Dyrektywa 2011/92/UE – Ocena skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne – Artykuł 2 ust. 1 i art. 4 ust. 2 – Przedsięwzięcia objęte załącznikiem II – Przedsięwzięcia inwestycyjne na obszarach miejskich – Badanie na podstawie progów lub kryteriów – Artykuł 4 ust. 3 – Odpowiednie kryteria wyboru określone w załączniku III – Artykuł 11 – Dostęp do wymiaru sprawiedliwości]

(2023/C 252/04)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Wien

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: WertInvest Hotelbetriebs GmbH

Strona przeciwna: Magistrat der Stadt Wien

przy udziale: Verein Alliance for Nature

Sentencja

- 1) Artykuł 2 ust. 1, art. 4 ust. 2 lit. b) i art. 4 ust. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko, zmienionej dyrektywą 2014/52/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 kwietnia 2014 r., oraz pkt 10 lit. b) załącznika II i załącznik III do dyrektywy 2011/92

należy interpretować w ten sposób, że:

stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu uzależniającemu przeprowadzenie oceny oddziaływania na środowisko „przedsięwzięcia inwestycyjnego na obszarach miejskich”, po pierwsze, od osiągnięcia wartości progowych wynoszących co najmniej 15 ha dla zagospodarowania terenu i więcej niż 150 000 m² powierzchni użytkowej brutto, a po drugie, od okoliczności, iż chodzi o przedsięwzięcie deweloperskie mające na celu budowę zespołu wielofunkcyjnego, składającego się co najmniej z budynków mieszkalnych i komercyjnych, które to przedsięwzięcie obejmuje drogi dojazdowe i urządzenia zaopatrzeniowe przewidziane dla tych budynków oraz ma zakres oddziaływania urbanistycznego wykraczający poza obszar nim objęty.

- 2) Artykuł 4 ust. 3 dyrektywy 2011/92, zmienionej dyrektywą 2014/52,

należy interpretować w ten sposób, że:

w ramach badania indywidualnego, czy przedsięwzięcie może mieć znaczący wpływ na środowisko i wobec tego musi zostać poddane ocenie oddziaływania na środowisko, właściwy organ powinien zbadać dane przedsięwzięcie w świetle wszystkich kryteriów wyboru wymienionych w załączniku III do dyrektywy 2011/92, ze zmianami, aby określić kryteria istotne w danym przypadku, a następnie powinien zastosować te istotne kryteria do rozpatrywanej sytuacji.

- 3) Artykuł 11 dyrektywy 2011/92, zmienionej dyrektywą 2014/52,

należy interpretować w ten sposób, że:

nie stoi on na przeszkodzie temu, by ewentualne indywidualne badanie, o którym mowa w art. 4 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2011/92, ze zmianami, zostało przeprowadzone po raz pierwszy przez sąd właściwy do udzielenia zezwolenia na inwestycję, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. c) dyrektywy 2011/92, ze zmianami.

Jednakże podmiot należący do „zainteresowanej społeczności” w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. e) dyrektywy 2011/92, ze zmianami, i spełniający kryteria przewidziane w prawie krajowym w odniesieniu do „wystarczającego interesu [prawnego]” lub, w stosownych przypadkach, „naruszenia prawa”, o których mowa w owym art. 11, powinien mieć możliwość zakwestionowania przed innym sądem lub, w zależności od przypadku, przed innym niezależnym i bezstronnym organem ustanowionym na mocy ustawy materialnej lub proceduralnej legalności wydanego przez taki sąd rozstrzygnięcia stwierdzającego, że nie ma potrzeby przeprowadzania oceny oddziaływania na środowisko.

4) Dyrektywę 2011/92, zmienioną dyrektywą 2014/52,

należy interpretować w ten sposób, że:

stoi ona na przeszkodzie udzieleniu – przed przeprowadzeniem wymaganej oceny oddziaływania na środowisko lub w jego trakcie, lub przed zakończeniem indywidualnego badania oddziaływania na środowisko mającego na celu ustalenie, czy taka ocena jest konieczna – pozwolenia na budowę dotyczącego indywidualnych przedsięwzięć budowlanych, które wpisują się w ramy szerszych przedsięwzięć inwestycyjnych na obszarach miejskich.

(¹) Dz.U. C 2 z 3.1.2022.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 25 maja 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski rayonen sad – Bułgaria) – postępowanie wykroczeniowe przeciwko XN

(Sprawa C-608/21 (¹), Politseyski organ pri 02 RU SDVR)

[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Dyrektywa 2012/13/UE – Prawo do informacji w postępowaniu karnym – Artykuł 6 – Prawo do informacji dotyczących oskarżenia – Artykuł 7 – Prawo dostępu do materiałów sprawy – Skuteczne wykonywanie prawa do obrony – Artykuł 6 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Prawo do wolności i bezpieczeństwa osobistego – Powiadomienie osoby podejrzanej lub oskarżonej o powodach osadzenia w areszcie w odrębnym dokumencie – Moment, w którym należy dokonać tego powiadomienia]

(2023/C 252/05)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Sofijski rayonen sad

Strony w postępowaniu głównym w sprawie karnej

XN

przy udziale: Politseyski organ pri 02 RU SDVR

Sentencja

1) Artykuł 6 ust. 2 dyrektywy 2012/13/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie prawa do informacji w postępowaniu karnym

należy interpretować w ten sposób, że:

nie stoi on na przeszkodzie stosowaniu uregulowania krajowego, zgodnie z którym powody osadzenia w areszcie osób podejrzanych lub oskarżonych o popełnienie przestępstwa, w tym informacje o czynie zabronionym, o którego popełnienie są one podejrzane lub oskarżone, mogą być przedstawione w dokumentach innych niż nakaz osadzenia w areszcie. Przepis ten stoi natomiast na przeszkodzie temu, by informacje te zostały przekazane tym osobom wyłącznie w kontekście ewentualnego wniesienia do sądu środka zaskarżenia w celu zakwestionowania zgodności z prawem osadzenia w areszcie, a nie w chwili pozbawienia wolności lub w krótkim terminie po jego rozpoczęciu.

2) Artykuł 6 ust. 2 dyrektywy 2012/13